

Мамкіна днюха

Олександр Мінович

П'єска на одну дію.

Дійові особи:

Господарі: Варя, Паша та їх дочка Міра

Гості: Тоня та Ваня, Вітя і Люда.

Мірі 25 років. Всім іншим трохи за п'ятдесят.

2020 рік. Село у передмісті Києва. У Варі день народження. Середина червня. Гості та господарі сидять за столом на літній площадці обвитій гранатником і виноградом. На столі великий букет півоній. Тоня і Ваня говорять російською, всі інші українською – хто правильно, а хто суржилом.

Люда. Ну давайте скажу я... Дорога наша, Варочка, ти ж знаєш, як ми тебе всі любимо і поважаємо. Твої піони красять нам життя. Як і ти. Добре, що можна отак заглянути до тебе ввечері та помилуватися твоєю чудовою колекцією. Ти найкраща сусідка і подруга. Живи довго й щасливо. З днем народження тебе!

Паша. За такий тост треба випити до дна! Особливо тостующим. І обов'язково хазяїна поцілувати.

Тоня. Не поняла. А причем здесь хозяин? Кто тут именинник?

Паша. Не треба ці формальності. Хай красотка Людка цілує хазяїна, поки він не п'яний. А то, тоді я цілуватись не з ким не буду. Піду спати.

Вітя. Як це спати? А посуд хто мити буде? Що може іменинницю заставиш? Совість май, хоч в такий день. Спати він піде.

Паша. Ну, як ніхто не хоче мене цілувати, то давайте бухнем за Варкіне здоров'я. Коньячка-чка-чка або винечка-вінчишечка. Кому, що?

(Наливають, чокаються, п'ють, їдять, на хвилю замовкають.)

Ваня. Классная рыбка!... От умеешь ты, Варя, с рыбкой обращаться. Научила б мою Тоньку. Цены б ей тогда за такое не было. А то Тоня как сфарганит чего-нибудь, так даже наша кошка жрать отказывается. Как это в тебя с едой все клево получается?

Паша. А ти в мене спитай. Я тобі всі секрети можу розказати. Всі рецепти знаю напам'ять. Любий тобі торт чи там рибу, чи катлети. Хочеш?.. Запоминай!.. Добре запоминай, бо більш повторювати не буду. І так... Береш жінку за руку, ведеш її на кухню і там кажеш: "зготуй мені дарагая оце й оце, отаке і отаке"... Далі йдеш собі теліка дивитися... Якщо жінка неслухняна, то кухню треба закрити на ключ. Годин на чотири. Чи п'ять. Залежить, що ти хочеш, аби приготувала. А через п'ять годин можеш сміливо відкривати... Бабам!.. Тортік гатов!.. Ше й з катлетами.

Тоня. Держиморда ти, Пашка!.. Диктатор какой-то... И шуточки в тебя солдатские... Как только тебя Варя терпит?.. Я б с тобой и дня не прожила.

Паша. І я б з тобою ні дня... Але то вже так дається, що до таких розумних та правильних, як я, приліпають такі добрі та хазяйственні, як Варка... Повезло Варці - такого чоловіка має!.. А могла б за якогось п'яницю вийти.

Тоня. А может это тебе повезло? Мог бы ты за какую-нибудь стерву, которая б хаты не держалася?

Міра. Папа, госці дарагіє, прекращаем спори!.. У мамкі днюха сьогодні. А ви, як завжди, тіпа забули... Хоча б про політику не починайте... Давайте за мамку!.. Мамочка, щоб в тебе все було!.. А, як чого не буде, то щоб папа нам все купив!.. І щоб піони твої нас радували!

Паша. Всі поняли для чого я тут? Щоб все купив... А ти Тонька будеш мені ще говорити кому повезло.

Вітя. Ша, будем слухать музыку!.. Міра, давай сюда гітару!

(Міра приносить гітару. Всі довго та терпляче дивляться, як Вітя її наструює.)

(Вітя з Людою співають російською. Спочатку Вітя, копіюючи чи то Висоцького, чи то Потапа). Міра знімає на телефон.

Вітя. Я начищу до блеска ботинок

И рубаху надену, как мел

Я давно не имел блондинок

И брюнеток давно не имел

(Включається Люда. Співає дуже жалісливо)

Люда. Жаль тебя, мне очень жаль тебя

Мне очень жаль тебя,

Мой милый друг.

Вітя. Я надену ярчайший свой галстук

И побреюсь до синевы

Ах, девчонки, вы так напрасно

В меня все, не влюблены

Люда. Жаль тебя, мне очень жаль тебя

Мне очень жаль тебя,

Мой милый друг.

Вітя. Я возьму свои зонт и шляпу

Если вдруг с неба грянет дождь

Ах, девчонки, я верю свято,

Что я хоть на что-то гож.

Люда. Жаль тебя, мне очень жаль тебя

Мне очень жаль тебя,

Мой милый друг.

(Всі аплодують. Кричать "Браво!". Люда соромиться).

Ваня. Ну ты даешь, Витька!.. Неужели сам написал? Люд, скажи честно - сам или не сам?

Люда. Та сам, сам... Ше й мене заставив вчити... Пристав ото, як листок в бані.

"Співай та співай". Мусила співати, щоб відстав... Тепер соромно на людях... Ше діти почують... Он Міра знімала, то точно проходу не дадуть. Мір, я тебе дуже прошу, зітри будь ласка.

Міра. Стираю, стираю не переживайте. (Корпається в телефоні).

Паша. Після такого виступу треба випити... Давайте!.. За здоров'я іменинниці та, щоб наші діти поїзда не боялися!.. Мірко, чуєш, щоб ти поїзда не боялася.

Міра. Не боюся я ніякого поїзда. Собак чужих боюся і людей п'яних. Так шо, ти багато не пий, бо знов будеш приставати до мене зі своїми наравоученнями.

Паша. Ладно, як шо доця пити не дозволяє, то буду виступати в самодеятельность... Тепер, значить, мій номер... Не поступимся сусідам!.. Не вдаримо мордой в грязь!.. Увага!

(Вилізає на стілець і починає голосно й пафосно, з іронією декламувати)

Бій одлунав,

Жовто-сині знамена затріпотіли на станції знов.

І до юрби полонених

Сам курінний підійшов.

Аж до кісток пропікає очима.

Хлопці стоять перед ним, як мерці.

П'яно хитається смерть перед ними

Холодно блима наган у руці

"Є комсомольці між вами, я знаю

Кожного кулі чекає печать!"

Стиснуто зуби в останнім мовчанні –

Всі полонені мовчать.

"Ну так пощади не буде нікому!

Вас не згадає замучений край!"

Вийшов один і сказав курінному

Я комсомолец. Стріляй.

(Перед останніми словами б'є себе міцно кулаком в груди, а потім валиться додолу, мовби вбитий. Всі знову аплодують та сміються. Вітя кричить "Браво!". Ваня не реагує. Мовчки закушує.)

Паша. Ну хто б міг подумати раніше, що вірші про комсомол чи партію будуть такими смішними... Але то ще не все... Це тільки половина програми. Прошу уваги!.. (Знову вилізає на стілець і починає горлати так, що Тоня затуляє вуха).

Я славлю партію, люблю партію

За те, що сили нам дала.

(Всі знову сміються та аплодують).

Міра. Папа сьогодні в ударє.

Тоня. Хватит, хватит!.. Невозможно слухать... Давайте пить!.. Сидим здесь трезвые, как будто на собрании... Наливайте!.. Мне коньяк и полную... Тост буду говорить.

Варочка!.. Буду короткою... Хочу чтобы хотелось и могло!.. За тебя дорогая!

Люда. А пам'ятаєте, як ми колись тіснилися в гуртожитку в цей день. Сиділи впритул, як огірки в банці. Повернутися не могли... Але нічо, ще й танцювали в кутку, на двох метрах... І їжа була така, що зараз ніхто б і не подивився... Зате, як весело було... І щасливі ми були, і бідність нам не мішала.

Вітя. І більше нас було. Он Мартинюків чогось сьогодні немає. До речі, де вони?

Варя. Захворіли... Здається цей клятий вірус у них. Ковід, чи як там його кличуть, цю заразу.

Вітя. Шо, правда?

Варя. Нібито.

Вітя. Жалко Мартинюків... Треба подзвонити, підтримати... Люд, нагадай ввечері, щоб я зв'язався... Хоч по телефону провідаємо.

Тоня. Наверно никого не минет эта участь... Говорю всем: надо маски носить, а никто меня не слушает. Вот, чего сегодня все без масок? Одна я была... Так ведь сняла, дура, чтоб черной вороной не выглядит.

Вітя. Білою треба казати.

Тоня. Белой, черной,... какая разница... Если скоро все померет.

Вітя. Дурниць не кажи... Читай краще що-небудь... А не хочеш читати, то, запоминай... Від туберкульозу вмирає щороку близько 1,5 мільйонів людей планети... Канешно, хтось помере від ковіду, але якщо не всі ми помирали від туберкульозу, то знають і цю хворобу переживемо.

Правда, питань багато є... Чого це карантину не вводили ніколи щодо того таки туберкульозу, якщо він не менш страшний... Виходить десь там (показує пальцем вгору) не за наше життя та здоров'я переживають... Щось інше в їх на думці.

Тоня. Посмотрите, какой начитанный, какой оптимист... Вот через такие заявления у нас многие не соблюдают карантин. И разносят эту заразу.

Варя. Давайте про хорошо!.. Гляньте на мої піони!.. Хіба це не чудо?

Люда. Чудо... Тільки цвітуть не довго.

Варя. Кажуть, що японці кажуть: "подумаешь, всего лишь триста пятьдесят дней треба чекать, допоти розквітнуть піони. Зате, яка краса цілих два тижні!".

Міра. Ого, мама вже й філософію підбрала до своїх квітів. Замовляє та звозить їх із цілого світу, а тепер, тіпа, ще й спеціальні приказки збирає. Філософію що... японці в посилки вкладають?

Паша. Не смійся з мами, бо, тіпа-тіпа не виростеш!

Люда. Сидимо якось не так, як раніше. Згадайте як ми співали разом... "Ой чий то кінь стоїть", "Червону руту", "Цвіте терен"... А тепер?.. Нікого не допросишся підтягнути.

(Пробує співати "Цвіте терен", але ніхто не помагає. Замовкає наче трохи ображена).

З невеликим запізненням включається Паша, аби Люда не ображалася. Співають спочатку нескладно, тихо, а потім все краще і краще тих пісень, про які згадала Люда.

Припиняють співати й сидять – хто замріяно, а хто зажурено.

Тоня. Да раньше были времена... Не то, что сейчас... Раньше все было лучше... Зачем только грязью поливают то советское время... Ну, скажите, ведь было лучше?... Правда же?

Паша. Ага, лучше... Тільки ти сиділа б зараз на тій самій тісній кухні, яку Люда згадує... І приїхала б до нас не на "Мерсі" свому, а на "Запорожці" горбатову, та й то якби дуже повезло.

Мені ці розмови про гарний Радянський Союз нагадують один анекдот.

Питають у старої баби:

– Коли вам найкраще жилося?

– При Сталіні.

– А чого так?

– Бо я тоді була молода і мене хлопці любили.

Ваня. Ну не надо так утрировать!.. Будем хоть немного объективными... Что, разве не были тогда люди как-то чище и честнее чем сейчас?... Сегодня все воруют, куда не глянь... Каждый думает только о себе... Позакрывались в своих особняках, из дома не выходят... Что?... Разве не прав?... А тогда мы все думали о высоких идеалах. Может и ошибочных, но не так приземленно как сейчас.

Паша. Об'єктивно... Дуже об'єктивно... Так, що аж вивертає... Особливо про чистих і чесних...

А хто скажи мені кожен день, на всіх заводах і фабриках, у всіх колгоспах і радгоспах крав-тягнув додому все, що міг?... Ховав у штанях, за пазухою, перекидав через паркани, віз машинами?... Хто-хто?... Може то якісь привиди були?... Чи приснилося мені?

А для кого з твоїх "чистих" в кожному найменшому містечку тримали витверезники?... Для "чистих"?.. А ЛТП в кожному обласному центрі для кого був?

Міра. Шо таке ЛТП?... Витверезник, я догадуюсь – там де дають ліки, щоб люди тверезіли... Правильно?

Паша. Витверезники і ЛТП, Міро, це щоб ти знала, то такі тюрми для п'яниць та алкашів... Таких людей радянська влада стільки наплодила своєю недолугою політикою, що не знала куди помістити... ЛТП це надовго, а витверезник на одну ніч... Ото й різниця між ними... Але і там, і там охороняють, щоб не втік. І порядки такі, як у в'язниці.

Міра. Капець, як ви жили... Шо й побухать не можна було?

Паша. Побухать якраз давали... Горілка рікою лилась... П'яниць було тьма... Та хіба тільки п'яниць, а бомжів скільки було... Біля смітника в великому місті місця не вистачало.

Тоня. Не преувеличивай!.. Места не хватало!.. Зачем такую ерунду нести?

Люда. Ну на рахунок аж такої кількості бомжів, то дійсно неправда. Але з усім остальним згодна... Що було, то було... І бомжів теж я часто бачила.

Ваня. Если все видит в черном цвете, то можно кого хочешь с ног на голову

поставить... Скажи, Паша, разве ты не был счастлив тогда, разве не было у тебя прекрасной юности и молодости?.. Вспомни: какой был дух коллективизма, как в каком-то фильме говорили... Как вместе всем институтом ездили на грибы, в колхоз, выходили на Первомайскую демонстрацию.

Паша. Безумовно... Все було, як ти кажеш... Але не знав я тоді з ким живу і де живу. Вбивали нам в голову, що в нас життя найкраще в світі... Я вірив... Всі вірили... Та тепер, коли ми взнали про десятки мільйонів вбитих, закатованих, заморених голодом, концтаборами, я не можу, не маю морального права хоча б одним словом хвалити те суспільство, ті жорстокі порядки.

Ваня. Ну не надо вспоминать аж те далекие времена... При нас уже все было по другому... В 70-х, 80-х никто уже и никого не расстреливал. Жили мирно и дружно.

Паша. Мирно, дружно?.. Пусті балачки!.. Ше скажи, що з гордістю несли прапор комунізму... Забув напевно вже про Афганістан, про В'єтнам, Корею, або, як ми ледь в Польщу не полізли, коли Валенса страйки там організовував... Та ми брали участь у всіх військових конфліктах світу... До останнього дня існування Союзу... Кому зброєю помагали, кому грошима чи військовими інструкторами. Кричали про мир, а самі аж пищали, так хтіли воювати. Таку армію держали, що за кількістю ні в кого в світі не було... Дружно?.. А хто дисидентів в психушки садив?.. Скажеш, що то були одиниці?.. Не одиниці... Зовсім не одиниці... Та навіть якби були одиниці, то чому більше ніхто в світі такого не чверив. Чому інші народи могли жити собі спокійно без такого?

Ваня. Перегибы были, не спорю. Но основной то массе жилось хорошо и свободно.

Паша. Свободно?.. Де ти там бачив свободу?.. От скажи ти в церкву зараз ходиш?

Ваня. Хожу... И что?.. Кто хотел, тот и тогда ходил.

Паша. Не бреши собі!.. То ти зараз такий герой... При твоїх колишніх посадах, якби в ті часи хоч раз сходив, то й духу твого в кабінетах не було б... Дальше двірника чи кочегара світу не бачив би.

А повідай-но мені, якщо в церкву ходиш, яка перша заповідь?.. Не можеш так скоро згадати?.. То я тобі нагадаю: "Не сотвори собі кумира!"... Або ідола по другому... Ідола... Зрозумів... Один з самих великих гріхів для нас людей - ідолопоклонство... Радянський Союз - це було тотальне поклоніння ідолам.

Ваня. О чем ты говоришь... Ну какое еще идолопоклонство?.. Еще скажи, что ведем на кострах сжигали.

Паша. Відьом ні... А пам'ятники, спочатку Сталіну, потім Леніну ставили через кожні сто метрів. Біля одного стань - другий видно... Ленін в шапці, Ленін без шапки, Ленін із простягнутою рукою, Ленін із рукою в кишені. Портрети вождів скрізь - в будинках, на будинках, на грудях - значками, в парках, скверах, клубах, бібліотеках, в газетах, журналах... Скрізь і скрізь... От дивуюсь тільки, що на картах ним туза не поміняли. Ото був би козир... Клятви давали Леніну, обіцянки, присяги, слова про нього боялися сказати поганого... То що то, як не ідолопоклонство?.. Де ше таке в світі було?.. В якій країні?

Ваня. Да расслабся ты... Не нервничай так... Снесли уже у нас все памятники

Ленину... Не посчитались, что это наша история... Вон же в цивилизованных странах памятники сотнями лет стоят и никто их не сносит. А мы как вандалы.

Паша. Стоять, стоять... Тільки один чи два на всю країну, а не десятки тисяч... І ніхто їм не поклоняється, ніхто силою не заставляє їх шанувати-величати... А в нас знесли – і правильно зробили... Ідолів знесли... Якби Володимир Великий своїх ідолів в річку не скинув, то язичництво ще й зараз було б.

Ваня. Какие идолы?.. Кто им сейчас поклоняется?

Паша. А то ти не бачив, як на комуністичні свята їм вінки та квіти покладали старі комуняки, які без них жити не можуть... Ше й дітей ведуть з собою...

Я тобі так скажу: поки людина терпить коло себе ідола, вона християнином бути не може. Не може – і все... Бо перша заповідь така... І якщо в Расії ідолів оставили, якщо вони там дальше ходять в мавзолей, якщо їхній цар, бо по другому його вже звати не можна, стоїть на мавзолеї та приймає свої паради, то вони себе християнською державою вважати не можуть... Не можуть!.. Чуєш?.. Не можуть!.. А хто підтримує ідолопоклонців, той сам такий. І теж не може себе вважати християнином.

Міра. Папа, хватить вже про того Леніна. Його тепер ніхто не помнить і не знає... Молодьож скорє не згадає, як він, тіпа, виглядить.

Паша. Не скажи, не скажи... Он в нас ше вулиці іменем Жукова називають, а в того руки, не по лікті, а по плечі в крові. Гнав сотнями тисяч під кулемети та ще й приказував: "баби ісчо наражают"... Полководець, туди твою раз!..

Не забули ше Леніна, ой, як не забули... Ви знаєте, шо не так давно росіяни визнали його національним героєм?.. Ледь лідером у них не став... Тільки в останню мить поступився першими місцями Гагаріну та Володимиру Великому.

Міра. Причому тут росіяни?.. Це ж не ми?

Паша. Та в нас куди не глянь – так їхні прихильники!.. Так само думають. Ту саму пропаганду щодня їдять... Не!.. Люди повинні знати: тримаєшся Леніна, ностальгуєш за радянщиною, то підтримуєш все те страшне, шо вони натворили... Це, наче бандита підтримувати, бо він, бачите, охайний там чи з кимось у добрих стосунках, забуваючи, шо душогуб... Не може нормальна людина підтримувати душогуба!.. Ні за яких обставин, бо поневолі трохи сама ним стає.

Ваня. Ну не все же плохо было... Какие стройки были, какие свершения... В космос первыми полетели.

Паша. А нашо нам були ті "свершенія"?.. Вони ж на костях мільйонів були... Та краще б не бачили тих "свершеній", якось би без них прожили. Як у всьому світі люди живуть... Але не було б мільйонів жертв... Ти ше згадай, шо хліб коштував шістнадцять копійок.

Ваня. А шо?.. И это факт неоспоримый... Хлеб за копейки, дешевая коммуналка, бензин... Все это было... И всего этого теперь нет и не будет.

Паша. Тільки за всім остальним треба було в черзі днями стояти. Або купляти втридорога чи з під прилавка по блату... Я колись за чеськими череви́ками сім годин в черзі простояв... Але шо там ті череви́ки?.. Суцільне п'янство, злодійство, приписки,

бракоробство, вбивання та забруднення природи, насильницький атеїзм, величезні витрати на армію, зброю, повна відсутність свободи... За одне слово можна було в тюрму або в психушку надовго загримити. І це все можна не годинами – днями переліковувати.

Варя. Все!.. Зупиняєм ці спори!.. Все рівно ніхто нікому нічого не докаже... Чого зібралися?.. Давайте вип'єм!

Тоня. Я хо...хо...чу тост сказати... За то, чтобы х-х-хотелось ...

Ваня. Молчи, Тонька, ты уже это говорила!

Люди, люди-и-и!.. Тонька пьяная!.. Тоньке больше не наливать!.. У нее уже и язык заплетается.

Тоня. Сам ты п-п-пьяный!.. Я еще не в одном глазу... Н-н-аливай, Пашка!.. Давай, за поезд!.. Н-на кого он там должен наехать?.. На Миру, что ли?.. М-м-ирка, ты, чо Анна Каренина, что под поезд лезеш?.. Н-н-емедленно сойди с путей!

Міра. Я вже зійшла... Дивіться, цьоця Тоня, я йду в хату, щоб ви були спокійні... В нашій хаті ніхто на мене не наїде... Хіба, папа... Як нап'ється. (Йде в хату).

Варя. Так... Я бачу, що Вітя вже давно мовчить... Кажі що-небудь, Вітя!.. Бо хлопці знов почнуть свою політику... І так вже заюшилися.

Вітя. Я так скажу... Все це – чепуха!.. Те, що хлопці говорили... Немає смисла про це спорити... Радянський Союз – то була програма... Великих фінансових воротіл, що світом правлять... Вони революцію в Росії готували більш, як двадцять років. Шалені гроші вкинули. На газети, листовки, на професіональних революціонерів, на їх закордонне життя, на зброю. І зараз вони світом правлять... Що захочуть – те й зроблять... Всіма керують.

Люда. Шо, навіть і Америкою?

Вітя. Канешно... І Америкою тоже... А про нас, то й говорити немає чого... У нас повне зовнішнє управління... Міністрів-іноземців нам призначають?.. Призначають... Закони наші правлять?.. Правлять... І кажуть які треба ще нам приймати... На гроші чужі живемо?.. Живемо... Кого треба посадити кажуть?.. Кажуть... Колишньому генерально-геніальному навіть список давали... Сам признався... Та я можу ще довго перечисляти... Хто хоче чути, той вже почув.

Варя. І ти Вітя?.. І ти туди ж... Нашо нам та політика?.. Давайте посидимо нормально!

Люда. Я двома руками "за". Щоб посидіти нормально... Хоча б ще раз заспівали... Шо ніхто не хоче?.. То давайте попросимо хазяїна нехай вірш свій прочитає... Хазяїн, ти готов?.. Вірш написав іменинниці?.. Чи будеш дальше з Ваньком сперечатися?

Паша. Буду... Але вірш теж написав. (Достає з кишені папірець і починає читати. Звертається до Варі):

Я копаюсь з тобою в землі

Поливаю редиску для тебе

Я живу лиш у нашій сім'ї

І не їм та не п'ю без потреби

Я себе для тебе бережу
І ціни тут мені не ізложиш
Миюсь, чищусь, щоранку біжу
Хто ще так на селі у нас зможе?
Ти мене за таке бережи
Ноги мий, воду пий, як помиєш
Ти мій сон, як я сплю стережи
Подарунок я твій, що тут вдієш?
(Всі сміються та аплодують.)

Тоня. (П'яно) Гад, ты, Пашка!.. Я б за такие стихи гнала б тебя в три шеи!.. А Варка в тебя золотая.

Люда. Ага. Золота... Вона ще й гумор розуміє.

Ваня. (До Паші) О здесь ты силен... Не то, что в политике... Там у тебя одна каша в голове.

(До Віті)

А с Америкой ты не прав... Америка и Россия никому не подчиняются... И сегодня Россия единственная в мире, кто не боится Америки и сопротивляется.

Вітя. Ага, сопротивляется... Аж курява йде... Як ті, що світом правлять дадуть команду покласти Росію, то й часу не пройде... Все в їхніх руках... "Свіфт" відключать, порти для російських літаків та кораблів закриють, нафту й газ перестануть купувати, блокаду введуть і кранти... Воювати не треба.

Ваня. Не-е... Россию голыми руками не возьмешь... У нее ядерное оружие... Армия громадная... Экономические показатели не то, что у нас... Великая страна... Куда нам до нее?

Паша. А нам і не треба до неї... Не потрібна нам така армія та така економіка. Шо в ній толку?.. Воювати наліво й направо з усіма?.. Ти подивись, майже з усіма сусідами твоя "великая" воює або враждує... Шо в цьому доброго?.. Куди йде та їхня економіка?.. На армію та зброю?.. Як по мені, то краще вже хай буде, як у нас. Може ми й бідніші, зате не воюємо з сусідами. Хіба, шо твоя "велікая" нас втягнула... Не дала нам тихо-мирно жити.

Ваня. То "свидомые патриоты" сами себя втянули. Если б не они, то войны не было б.

Паша. Тобто треба було, щоб Путін до Києва дійшов на своїх танках?.. Так по твоєму?.. В тебе після таких слів, хоч шо-небудь є святе чи немає? Ти взагалі хоч трохи дорожиш Батьківщиною чи ні?

Ваня. Я, вообще то, родился в Советском Союзе... Значит это моя Родина... Я за отделение не голосовал.

Вітя. Так чого ти живеш тут?.. Ми ж тепер того союзу не признаем... Бачиш, навіть пам'ятники "саветськіє" позносили. Може тобі краще буде в тій "велікій"?.. Навіщо гвалтуєш себе?

Ваня. Вот!.. Вот ваше настоящее лицо!.. Вот и показали вы его!.. Знаете, раньше мы

були друзями, а тепер я вижу как расходятся и расходятся наши дорожки. Каждый раз я нахожу в вашей компании непонимание и даже неуважение к моей точке зрения. Вы даже не заметили, как стали оголтелыми националистами. По-моему вы ослепли от этой вашей бандеровской пропаганды.

Паша. А ти став законченим ватником!.. Нас він бачить сліпими... А сам?.. Набрався дурні всякої, як собака бліх і несеш ахінею.

Люда і Варя. (В один голос) Хлопці, хлопці, зупиніться!

Варя. Перестаньте прошу вас!.. День народження же... Хоч з поваги до мене, прошу, перестаньте!

Ваня. А чего они?.. Первые ж начали... Говорили же, что не будем про политику... А сейчас, смотрите, вон какие злобные лица, глаза вытаращили как будто съестъ меня хотят.

Вітя. Кому ти потрібен, щоб тебе їсти?.. Сам на себе глянь краще, а то очі вже наші тобі не подобаються... Он глянь, глянь в дзеркало - вже аж посинів від люті... Завівся він...

Ваня. Все!.. Хватит!.. Ноги моей здесь больше не будет!.. Конец нашей дружбе!.. Последний раз вы меня здесь видели!... Собирайся, Тоня!.. Поехали домой!

(З хати вибігає Міра з ошелешеним лицем)

Міра. Стоп! Стоп!.. Ніхто нікуди не їде... Тільки-но оголосили, що все наше село включили в якийсь чорний пояс... Строгий, надзвичайно строгий карантин... Всі виїзди з села перекрила карантинна служба. Забороняється виходити з дому. Всім потрібно залишатися на своїх місцях. Вихід за межі двору чи будинку строго заборонений... Ці заходи вводять не менше, як на шість місяців.

Так, що ніхто і нікуди не йде і не їде... Прийдеться нам тут жити разом...